

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔθος Πατησίων ἀριθ. 9.

Ἡ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
τονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετὰ-
φρασίς *Κ, (συνέχεια). — ἸΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΕΡΑΣ, ὑπὸ Α.Φραβασίλη.
— Ἰωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΗΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, ἰσπανικὸν μυθιστόρημα
κατὰ μετὰφρασιν Ἀντ. Φραβασίλη. — Marc de Chandclair: ΤΟ ΛΕΥ-
ΚΟΝ ΑἸΝΙΓΜΑ, ἀήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίαι

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Σολάνζη ἐξανέστη καὶ ἐκτύπησεν ὀργίλως τὸ δάπεδον διὰ τοῦ ποδὸς λέγουσα :

— Καὶ καλὰ ! μήπως ἐγὼ τὴν γνωρίζω αὐτὴν τὴν γυναῖκα ; ἢ μήπως αὐτὴ φροντίζει δι' ἐμέ ; Μήπως ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναὶ εἰξεύρει ἂν ζῶ ἢ ἂν ἀποθνήσκω ; αὐτὴ ἡ κυρία τοῦ μεγάλου κόσμου, ἡ ἐπισκεπτομένη τὸ ἐργαστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔρραπτον ὡς ἐργατίαι, διὰ λαμπρῶν ὀχημάτων καὶ ὑπηρετῶν μὲ σήματα ; Μήπως ἐπεφορτίσθη τὴν διαφύλαξιν αὐτῆς ; Λέγουσιν ὅτι τὴν μαρκησίαν οἱ ἰατροὶ κατεδίκασαν, καὶ τοῦτο εἶτε ἀληθές, εἶτε ψευδές εἶναι, ἐγὼ βεβαίως δὲν θὰ τὴν φονεύσω, οὔτε τὸν σύζυγόν της θὰ τῆ ὑστερήσω. Οὐδὲν κατ' αὐτῆς ἔπραξα. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν θεωρῶ ἐχθρόν. Ὁβιασμός τὸν ὁποῖον διέπραξε κατέστρεψε τὸν βίον μου ! διότι τὴν θὰ μὲ πιστεύσης, ὅταν λέγω τοῦτο ἀλήθεια ; μὲ ἔφερον εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψω συγγενεῖς καὶ πατρίδα, νὰ φύγω δὲ αἰσχροῦ καὶ νὰ κρυβῶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἐνδεδυμένη μακρὰν καὶ λευκὴν ἐσθῆτα καὶ ἐστεμμένη δι' ἀνθέων πορτοκαλλέας ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων καὶ ὠδηγεῖτο εἰς τὸν ναόν, ὅπως ὁ ἀρχιεπίσκοπος εὐλογήσῃ τοὺς γάμους των. Ἦδη ὁ μαρκησίας δὲ Τανναὶ μοὶ προσφέρει ἰκανοποίησιν, θέλεις νὰ τὴν ἀπορρίψω ἀνοήτως, ὥστε μίαν ἡμέραν τὸ παιδίον αὐτὸ νὰ ἐπιρρίψῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου τὴν μορφήν ὅτι τὸ ἀρῆκα ἐκτεθειμένον εἰς τοὺς σαρκασμούς τοῦ τυχόντος ; Νόθος ! Δὲν φαντάζεσαι ἴσως ὅτι θὰ ἐμποδισθῶ ἀπὸ ἀνόητον εὐσυνειδησίαν καὶ ὅτι θὰ ζητήσω νὰ μάθω μήπως ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναὶ λυπεῖται διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ συζύγου της ! Αὐτὸ δὲ θὰ ἦτο σαρκασμός ! Δὲν εἰξεύρω νὰ ψεύδωμαι. Χθὲς ἤμην ἀπηλιπισμένη καὶ σήμερον σχεδὸν εὐδαίμων. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐκδικούμαι.

— Σολάνζη !

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπόν, Ρωμαῖε, ὅτι ἐδιώχθη ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀσπασθῶ τοὺς γονεῖς μου καὶ ὅτι ἡ ἰδία μήτηρ μου δὲν πιστεύει ὅτι εἶμαι ἀθῶα ! "Α ! γνωρίζω πολὺ καλὰ τί σκέπτονται οἱ ἄλλοι. Ὅταν συμβῇ δυστύχημά τι εἰς πτωχὴν κόρην τῆς τάξεώς μου, δὲν μέμφονται τὸν ἔνοχον, ἀλλὰ κατηγοροῦσιν ἐκείνην. Νομίζουσιν ὅτι ἡ φιλοδοξία ἢ ἡ φιλαρέσκεια τὴν ὠθησαν. Δὲν ἠδυνάμην οὔτε ἀπέναντι σου νὰ δικαιολογηθῶ καὶ οὔτε θὰ μ' ἐπίστευες ἂν δὲν ἤκουες τὴν ὁμολογίαν τοῦ μαρκησίου. Μὲ βλέπεις περιχαρῆ καὶ εὐθυμον, Ρωμαῖε ; δὲν χαίρω διὰ τὸν υἱόν μου μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἐαυτήν. Νομίζω ὅτι ὑψώ-

θην εἰς τὰ ὄμματά σου καὶ τοῦτο εἶναι θρίαμβος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ εἶδιδά δέκα τῆς ζωῆς μου ἔτη, ἢ καὶ τὴν ζωὴν μου ἀκόμη, ἂν αὐτὴ δὲν θὰ ἦτο χρήσιμος διὰ τὸ μικρὸν αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ μὴν ἀγαπῶ. Καὶ τώρα θὰ λυπηθῆς βεβαίως διὰ τὰς λέξεις ἐκείνας, ἃς οὐδέποτε θὰ λησμονήσω : «Κόρη πωληθεῖσα, κόρη ἀπολεσθεῖσα !»

— Συγχώρησον με.

— Δὲν ὠργίσθη πῶς ! κατεβλήθη, ἐθλίβην, ἀλλὰ δὲν δυσηρεστήθη ! κακὴ τύχη μὰς κατεδιώξεν ! Αἰ προσβολαί σου ἠύξησαν τὸ κατὰ τοῦ διαφορῆς μῖσος, τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς ὄλων τῶν δυστυχιῶν μας. Ἴδου τὸ πᾶν.

Ῥμίλει κατ' ἀρχὰς μετὰ μεγίστης ζωηρότητος καὶ ὑποκώπου ὀργῆς, ἦν ἔτρεπεν ἐντὸς τοῦ στήθους της κατὰ τοῦ μαρκησίου, κατὰ παντὸς ὅ,τι ἀφεῶρα αὐτόν, κατὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἣν εἶδε θριαμβεύουσαν εἰς τὸν ἐξώστην τὴν ἡμέραν, κατ' ἣν αὐτὴ ἀνεχώρει κατησχυμένη καὶ ἐκρύπτετο ὡς κατηραμένη, κατὰ τῶν ἀνθρώπων τέλος ἐκείνων, τῶν ὑπερεχόντων, οὓς ἐφθάνει, ὅτε, τρέχουσα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοὺς Παρισίους, ἀπωθεῖτο, ἐνθ' ἐζήτει ἐργασίαν καὶ προσεφέρετο νὰ καταστρέψῃ καὶ τὴν νεότητά καὶ τὸ κάλλος της, ἐργαζομένη νυχθημερόν, διὰ τὸν ἄρτον αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου της !

Τὸ μῖσος αὐτῆς ἐξεδηλοῦτο ἤδη, ὅτε ἐθρίαμβευεν.

Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἔξαρσις ἐκείνη ἐξέλιπεν. Ἐζήταζε τὴν μορφήν τοῦ πρώτου ἐραστοῦ αὐτῆς καὶ βλέπουσα αὐτὸν κεκηφότα, καταβεβλημένον καὶ ἔρμαιον ἀπαισίων σκέψεων, ἡ ὀργὴ αὐτῆς κατέπεσε καὶ κατέστη τρυφερὰ.

— Σὲ ἀκούω, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος καὶ ἐνοῶ καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀλλ' ὅ,τι ἐλπίζεις εἶναι ἀδύνατον νὰ γείνη. Μισεῖς τὸν μαρκησίον καὶ θὰ παραδοθῆς εἰς αὐτόν ! Νομίζεις ὅτι θὰ τὸ παραδεχθῶ ; Ἦ δὲν τὸν ἀγαπᾷς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀνήκῃς εἰς αὐτόν, ἢ τὸν ἀγαπᾷς καὶ δὲν θὰ φθάσῃ πλησίον σου, παρὰ ὅταν καταπατήσῃ τὸ πτώμά μου. Ἦ τὸ δακτυλίδιον τὸ ὁποῖον θὰ σὲ δεσμεύσῃ δὲν θὰ φέρῃς ποτὲ εἰς τὸ χέρι, ἢ θὰ τὸν φονεύσω, ὅταν θὰ ἔγαινει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Θὰ ὀνομασθῆς μαρκησία δὲ Τανναὶ ἴσως, ἀλλὰ θὰ γίνεις χήρα πρὶν περάσης τὸ κατῶφλι τοῦ πύργου σου ἢ τὴν μεγάλην θύραν τοῦ μεγάρου σου !

Ἐκείνη ἀνεσκήρτησε δάκνουσα τὰ χεῖλη.

Ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν Ἀμώνην.

Ἡ σύζυγος τοῦ πεταλωτοῦ ἀτάραχος κατ' ἐπιφάνειαν, ἠκροῶτο τὴν ἔκρηξιν ἐκείνην τῆς ζηλοτυπίας.

Ἦννοήθησαν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ τὴν ἔκαμε νὰ συλλαβῇ νέαν τινα ἰδέαν, ἢ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ προαποφασισθὲν ὑπ' αὐτῆς τέμα.

Ὅπως δῆποτε, ὡς εἰ εὐγνωμονοῦσα διὰ τὴν ὀργὴν ἐκείνην, ἦτις τῆ ἀπεδείκνυε πόσον ἠγαπάτο, ἐκάθησεν ἐπὶ

ἔδρας καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ καθῆσθαι πλησίον της.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν εὐλακρινῶς, τῷ εἶπεν. Ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲ πιστεύης ὅταν σοὶ λέγω ὅτι εἶμαι πάντοτε ἡ αὐτὴ, ἔχουσα μόνον εἰς τὴν καρδίαν τραῦμα, ὅπερ ὁ χρόνος μόνος δύναται νὰ ἐπουλώσῃ. Ἐγὼ καθῆκον, ἀπέναντι τοῦ πλάσματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐκ τῆς σαρκὸς μου ! Κατόπιν θὰ μείνω ἐλευθέρη, ἕως τότε δέ, σὲ παρακαλῶ, Ρωμαῖε, ἀνάβαλε τὰ σχέδιά σου. Πρέπει νὰ σοὶ δίδω ἐγὼ ἢ ἀδύνατος καὶ δυστυχῆς κόρη τὸ παραδειγμα, ἐγὼ, ἦτις θὰ ἤμην χαμένη χωρὶς τῆς Σιμώνης τὴν ὑποστήριξιν ; Εἶχον καὶ ἐγὼ τὰς ὄρας τῆς ἀδυναμίας καὶ τῆς ἀπελπισίας μου ! Δὲν θέλω νὰ φανῶ γενναιοτέρα ἀφ' ὅ,τι εἶμαι. Ἦ μεγαλειτέρα θλίψις μου ὑπῆρξεν ἢ ἰδέα ὅτι ἔπαυσε νὰ μὲ ἀγαπᾷς, ὅτι μὲ ἐνόμιζες ἔνοχον καὶ ὅτι ἴσως ἠγάπας ἄλλην ! Ρωμαῖε, σοὶ ἔλεγα τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸ Σεβάν. Τὰ πλοῦτη τοῦ μαρκησίου, ὁ τίτλος του, ὄλον τὸ λαμπρὸν μέλλον τῶν ἡδονῶν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐν κατόπτρῳ μοὶ ὑπεδείκνυε, δὲν μ' ἐθάμβωσαν καὶ συνεχῶς ἔκλαυσα τὸ ἀπολεσθὲν ὄνειρόν μας. Τὸ ἐθρήνησα πλέον ἢ ἀπαξ κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν συμφορῶν μου. Ἄλλὰ τί τὰ θέλεις ; ρέει αἷμα κορσικανικὸν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἦδη δὲν δύναμαι νὰ σκεθῶ ἄλλο παρὰ τὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκω ! Μὴ μοὶ ὀμιλῆς περὶ ἔρωτος, περὶ ἡδονῶν, περὶ τρυφερότητος ; δὲν μένει θέσις δι' αὐτὰ εἰς καρδίαν ὑπερπληρον πικρίας ! "Α ! μὴ φοβεῖσαι, φίλε μου. Μὴ φοβηθῆς ὅτι ὁ μαρκησίας θὰ μὲ ἐλύσῃ πρὸς ἐαυτόν. Ἀργότερα θὰ σοὶ δώσω ἴσως μέγιστον δεῖγμα ἔρωτος, ἂν ἄνευ παραπόνων μὲ ἀφίσῃς νὰ ἐνεργήσω. Ἐὰν ἀρνήσαι, θὰ σοὶ εἴπω, ὅσον καὶ ἂν μὲ λυπῇ τοῦτο : "Ἄς χωρισθῶμεν, διὰ νὰ μὴ ἐπικινδύωμεν ἀλλήλους ποτέ."

Ὁ Ρωμαῖος τὴν ἤκουε μετὰ παραφορᾶς.

Ἐκείνη προσήλωσε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἀπείρου γλυκύτητος, ὅπερ τὸν συνεκίνησε βαθῶς καὶ ἐπρόσθεσεν :

— Ἄκουσε ; διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ ὑπομείνης ἀγογγύστως ἰδοὺ ἡ τελευταία μου σκέψις : «Δὲν εἰξεύρω ἂν ἡ τύχη θὰ μὰς ἐνώσῃ ποτέ, ἀλλ' ὅ,τι δῆποτε συμβῇ σοὶ ὀμνύω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ παιδίου αὐτοῦ, ὅτι ἂν δὲν ἀνήκω εἰς σέ, εἰς οὐδένα ἄλλον ποτέ θὰ ἀνήκω !»

— Οὔτε εἰς τὸν μαρκησίον, ἂν τὸν νυμφευθῆς ;

— Οὔτε εἰς αὐτόν, καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷς περισσώτερα, διότι δὲν θὰ σοὺ ἀποκριθῶ.

Ὁ Ρωμαῖος ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν της, καί :

— Εἶσαι ἄγγελος ! ἐψιθύρῃσεν.

— Ἐκ τῶν διωχθέντων ἐκ τοῦ παραδείσου, εἶπε μετὰ πικρίας ἐκείνη. Καὶ τώρα, χαῖρε !

Ἐκείνος τῆ ἐμειδίασε περιλύπως, ἔθλιψε τῆς Ἀμώνης τὴν χεῖρα καὶ ἐξῆλθεν.

Ψιθύρος τότε ἠκούσθη ἐξερχόμενος τοῦ

λίχνου, ὅμοιος πρὸς τὸ τερέτισμα τῶν πτηνῶν τῶν ἐγειρομένων τοῦ ὕπνου.

Ἡ Σολάνζη παρεμέρισε τὰ παραπετάσματα, ἔκυψεν ἐπὶ τὸ ροδόχρουν πρόσωπον τοῦ τέκνου της καὶ ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του παρατεταμένον φίλημα, ψιθυρίζουσα :

— Πόσας θυσίας μοὶ ἀξίζεις ;

B'

Ἀκολουθῶν τὴν εἰς Παρισίους ἀγούσαν ὁ μαρκήσιος ἦτο ἐκτὸς ἐαυτοῦ.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς Σολάνζης καὶ τοῦ κάλλους αὐτῆς τοῦ ἀγερώχου καὶ σχεδὸν ἀπειλητικοῦ, τὸν καθίστα ἀνίκανον νὰ σκεφθῆ τι ἢ νὰ συλλάβῃ ἰδέαν τινά.

Ἄλλως τε, μετὰ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Μονταμβέρ, διετέλει σχεδὸν πάντοτε εἰς τὴν κατὰστασιν ταύτην. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν ἐννοήσῃ. Κανονικῶς καὶ ἀμέμπτως ἐνδεδυμένος, ὡς ἀληθὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἠπάτα τοὺς ἄλλους ὡς πρὸς τὴν ψυχικὴν του κατὰστασιν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἠπατάτο.

Ἡ Σολάνζη τὸν ἐκράτει, ὡς ἡ ἰκτις κρατεῖ τὸ θῦμα αὐτῆς εἰς τοὺς ὄνυχάς της· τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ, ἐκτὸς τῆς μανιῶδους ἐπιθυμίας ἦν τῷ ἐνέπνευσεν, ἦτο χάος καὶ σύγχυσις.

Ὠργίζετο καὶ συνῆπτε πάλιν πρὸς ἐαυτόν, ὡς δούλος προσπαθῶν νὰ θραύσῃ τὰς ἀλύσεις του, καὶ ὅστις ἀναγκάζεται ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του.

Ἀνεπόλει τὴν Σολάνζην μετ' εὐχαριστήσεως, καὶ τὰ κινδυνώδη προτερήματά της, ἠσθάνετο δὲ ἐαυτὸν κατεπιλημένον ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας, ἀναπαριστῶν αὐτὴν, ὠθυμένῃ ὑπὸ τῆς δυστυχίας, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βαρῶνου, τοῦ ἐκνευρισμένου ἀσώτου, ὅστις εἶχεν ἐξαντλήσει ἐαυτὸν ἐν τοῖς ὀργίσι καὶ ὅστις ἐντούτοις ἐκήρυσσεν ὅτι οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ πλάσμα τόσῳ τέλειον.

Καὶ ὁ Ταλλεβάνδ, ὅστις ἐπολλυπλασίαζε τοὺς ἐπαίνους, ἐνθουσιῶν διὰ τὴν διαβατικὴν ἐκείνην ὀπτασίαν !

Ἄν καὶ κατεστραμμένος ἐκ τῶν ἠδονῶν, διεκῆρυττε τὴν Σολάνζην ἀξιολάτρευτον, θεῖαν, ἀνεκτίμητον καὶ τοῦτο, κατ' αὐτόν, ἦτο τὸ ἄκρον ἄωτον τῶν ἐπαίνων !

Καὶ οὕτως ὁ μαρκήσιος, ὄχι μόνον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς προσβεβλημένης φαντασίας του τὴν κόρην ἐκείνην, ἀλλ' ἐνόμιζε τις ὅτι διὰ καταχθονίου συνωμοσίας, τὴν ἐξέθετον ἀδιαλείπτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Εἶχε καταστῆ διὰ τινὰ χρόνον τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν ἐν τῇ λέσχῃ.

Οὐδεὶς ἐπλησίαζε τὸν Μονταμβέρ καὶ τὸν Ταλλεβάνδ, χωρὶς νὰ τῷ ἀπευθύῃ τὴν ἐρώτησιν ταύτην :

— Τί εἶδες ;

Καὶ τότε ὁ μαρκήσιος τετραραγμένος ἐσκέπτετο, ὅτι μικροῦ δεῖν θὰ τὴν κατέστρεφε.

Διήλθεν ἡμέρας βρασάνων, ἀγνώστων παρ' ἐκείνοις, οἵτινες δὲν ἐδοκίμασαν τὰς

ἀγρίας καὶ δηλητηριώδεις ἀγωνίας τῆς ζηλοτυπίας.

Ἐπὶ τέλους ἀνεκουρίσθη.

Ἐπανήρχετο ἐκ Κορμέλι μετ' ἑμὴν ὑπόσχεσιν. Θὰ ἐγείνετο ἰδική του· ὅ,τι ἄλλοτε ἤρνεῖτο αὐτῇ, ἤδη τὸ κατόρθωσεν· ἀλλὰ δι' ὁποίων ὄρων !

Ἄν καὶ συγκατετέθη, ὑπῆρχεν ὅμως μεταξὺ αὐτῶν ἐν ἐμπόδιον—τὸ ἐμπόδιον ὅπερ ἡ Φελισίς καὶ ἡ πριγκιπέσσα, τὰ δύο ἐκεῖνα ἀπαίσιμα πλάσματα, ἐκήρυσσον τόσον εὐκόλως ἐκλείπον.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ὄνειρον αὐτοῦ, ἔπρεπε τὸ ἐμπόδιον ἐκεῖνο νὰ ἐκλείψῃ.

Τίνι τρόπῳ ;

Ἐπὶ πόσον χρόνον ἔτι ὤφειλε νὰ περιμένῃ ; Ἡ δυστυχὴς Ἐλένη εἶχε καταδικασθῆ, τὸ ἐγγνώριζε, καὶ ἔχαίρε διὰ τοῦτο. Ἐν τούτοις, ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ὑπάρχουσι παραδείγματα ἐκτάκτου ἀντοχῆς ἀσθενῶν ὑπάρξεων· ὁ ἀθλιος ἐπεκαλεῖτο τὴν τύχην ! Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ σύζυγός του θὰ ἐλύγιζεν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐθραύετο, ὡς ὁ κάλαμος τοῦ μύθου.

Ἐὰν ἡ Ἐλένη ὡς ἦτο πιθανὸν ἐζῆ ἔτη τινὰ ἀκόμη ὅποια βάσανος !

Ἐν μέσῳ τῶν σκέψεων τούτων ἀνεπόλει τοὺς λόγους τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν ! Ἡ προφητεία τῆς κακοήθους ἐκείνης ἐπληττε τὰ ὠτά του. Διὰ τὴν Σολάνζην ἠδύνατό τις νὰ κατέλθῃ καὶ μέχρως ἐγκλήματος !

Καὶ εἶχε δίκαιον !

Τὸ ἐξετέλει ἤδη διὰ τῆς διανοίας !

Βεβαίως, ἐὰν ἠδύνατο διὰ μόνης τῆς πνοῆς νὰ φονεύσῃ τὸ τρυφερόν, τὸ ἀνυπεράσπιστον ἐκεῖνο πλάσμα, ὅπερ κατηράτο, διότι παρενέβαινε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν του, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν θὰ ἐδίσταζεν.

Καὶ μήπως εἶχε ποτὲ ὀπισθοχωρήσει ἀπέναντι οὐδενός ; Τὸ καθῆκον εἶχε ποτὲ ἐμποδίσει αὐτόν ; Νόμος πάντοτε δι' αὐτόν δὲν ἦτο ἡ καταστροφή παντός ὅ,τι τὸν ἐστενοχῶρει ;

Διατί νὰ μὴ καταστρέψῃ τὴν Ἐλένην ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην ;

Ἄλλὰ τίνι τρόπῳ ;

Καὶ πάντοτε ἀνεπόλει τὴν ἐρώτησιν ταύτην, διότι ὡς πρὸς τὰ ἄλλα εἶχεν ἀποφασίσει, ἐξευρίσκων διαφόρους προφάσεις πρὸς δικαιολογίαν του.

Αἱ δυνάμεις του ἐξηντλοῦντο. Εἶχε παλαίσει ἐπὶ ἕξ μακροὺς μῆνας ἀγωνιζόμενος νὰ κατασιγάσῃ τὸ διαβιβρωσκον αὐτόν πάθος, εἶχεν ἐξαντληθῆ καὶ ἀνάγκη νὰ ὑποκύψῃ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν τῇ ἀμάξῃ ὁδοπορίας του ἐζήτηε νὰ ἀνεύρῃ σοφίσματα πρὸς δικαιολογίαν του. Ὅτε δὲ διήλθε τὰ προχώματα τῶν Παρισίων κατεῖχετο κυρίως ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης σκέψεως, ν' ἀποκτήσῃ, δηλαδή, τὴν Σολάνζην, καταπατῶν, ἔστω, πᾶν τὸ προστυχόν, ὅπως φθάσῃ ταχύτερον μέχρις ἐκείνης.

Δὲν συνεζήτει πλέον μετὰ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, διότι ἡ ἀσθενὴς της κραυγὴ κατεπνίγη.

Ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ μελοδράματος κατῆλθε τῆς ἀμάξης, ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν λέσχην καὶ εἶτα ἠκολούθησε πεζῇ τὴν ὁδὸν μέχρι τῆς ὁδοῦ Ματινιῶν.

Ἄντι νὰ διέλθῃ διὰ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου, ἠνέφξε τὴν μικρὰν τοῦ κήπου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του δι' ἀποκρύφου κλίμακος.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο συνεκοινῶνει μετὰ τῆς μαρκησίας διὰ βιβλιοθήκης, ἀγούσης εἰς τὸ καλλυντήριο τῆς Ἐλένης καὶ ἐκεῖθεν εἰσῆρχετο τις εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, ὅπου συνήθως ἔμενε.

Παχεῖς τάπητες ἀπέπνιγον τῶν βημάτων τὸν θόρυβον.

Ὁ μαρκήσιος ἀφῆρεσε τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὸν πῖλόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Ἐκεῖ παρετήρησε τὸν Σερβὲς, νωχελῶς ἐξηπλωμένον ἐπὶ χαμηλῆς ἔδρας καὶ βεβουθισμένον εἰς ἀνάγνωσιν, ἀναμφιβόλως ἐνδιαφέρουσαν, διότι δὲν ἠγνόησε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου του.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠναγκάσθη νὰ θέσῃ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὅπως τὸν ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.

Ὁ Σερβὲς πάραυτα ἠγέρθη.

Εἶτα παρετήρησε τὸν κύριόν του διὰ βλέμματος σχεδὸν χλευαστικοῦ.

Δὲν διέφυγε τοῦτο τὴν προσοχὴν τοῦ μαρκησίου.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ πικαρδός, ἀλλ' ἐξήταξα νομικόν τι ζήτημα, λίαν ἐνδιαφέρον. . .

— Διάβολε ! καὶ τί ζήτημα ἦτο ;

— Ἦθελα νὰ μάθω : ὁ σύζυγος ἔχει δικαίωμα νὰ φονεύῃ τὴν σύζυγόν του, ἂν συνελάμβανεν αὐτὴν ἐπ' αὐτοφόνῳ ; . .

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει τοῦτο, Σερβὲς, ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἔγγαμος ;

— Εἶναι πρᾶγμα ποῦ ἠμπορεῖ νὰ συμβῆ εἰς κανένα ἄλλον, ἐνῶ δὲν τὸ περιμένει πιθανόν νὰ νυμφευθῶ καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἔτοιμος. Ἄλλως τε, ὁ κύριος μαρκήσιος γνωρίζει, ὅτι μ' ἀρέσει ἡ μελέτη.

— Καὶ τί ἐξήγαγες ἐκ τούτου ;

— Ὅ,τι δύναται τις, κύριε μαρκήσιε.

— Τότε, ἐὰν νυμφευθῆς καὶ ἐννοήσῃς τὴν σύζυγόν σου ; . . .

— Εὐρίσκω τὸν νόμον αὐστηρόν, καὶ ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν θὰ εἶχα τὸ θάρρος. . .

Καὶ θεώρει πάντοτε τὸν μαρκήσιον δι' ὕψους, ὅπερ τὸν συνετάρασσε.

— Καλῶς ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος. Ἡ κυρία ἐξῆλθε ;

— Ὅχι, κύριε μαρκήσιε, ἡ κυρία μαρκησία εἶναι ἐδῶ.

— Μόνη ;

— Ἡ κυρία μαρκησία ἐδέχθη πρὸ μικροῦ μίαν ἐπίσκεψιν.

Καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ Σερβὲς ἔλαβε σατανικὴν ἔκφρασιν.

— Ἐπίσκεψιν ; Τὴν βαρῶνην Μονταμβέρ, βεβαίως ;

— Ὅχι, κύριε μαρκήσιε.

— Τὴν κυρίαν Σεβερέν ;

— Οὐτε, κύριε μαρκήσιε.

— Ποῖον λοιπόν ;

— Τὸν κύριον κόμητα Σουβραί, τὸν ἐξάδελφόν σας.

— Ἐνόμιζα ὅτι εἶναι εἰς Μορβάν.

— Ἐπέστρεψε καὶ μόλις πρό τινων στιγμῶν ἦλθεν. Ὁ κύριος μαρκήσιος ἠυχαριστήθη εἰς τὴν ἐκδρομὴν του;

Ὁ μαρκήσιος ἐκίνησε τοὺς ὤμους χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Σερβὸς ἠγέσθη τῆς ἔδρας του καὶ ἐπανάθηκε τὸ βιβλίον εἰς τὴν οἰκειανθέσιν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν, ὁ κύριος μαρκήσιος ἔχει ἄδικον νὰ τρέχῃ κατόπιν τῆς μικρᾶς ἐκείνης· θὰ σὰς ἐσυμβούλευα νὰ ζητήσετε διασκέδασιν εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἐπιστήμην. Δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῇ πόσα ἐκ τῆς βιβλιοθήκης ταύτης ἠμπορεῖ νὰ διδαχθῇ! Τῶν φρονίμων εἶναι ἡ διασκέδασις· ὁ κύριος μαρκήσιος ἔχει νὰ μὲ διατάξῃ τίποτε;

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι.

Ἐξεληθόντος τοῦ θαλαμηπόλου ὁ Ὀλιβιέρους ἐσκέφθη· ὁ Σερβὸς δὲν ὠμίλει συνήθως ἀσκόπως· τὸ δὲ ὄνομα Σουβραί προέφερε μὲ ἰδιαίχοντα τόνον.

Μήπως ὁ πικαρδὸς ὑπωπτεύετο, αἰ δὲ ὑποψίαί του αὐταὶ ἦσαν δεδικοιολογημέναι;

Αἰφνιδία σκέψις διήλθε τοῦ νοῦ τοῦ μαρκησίου.

Τὸ μέσον, ὅπερ ἀνεζήτηε ἐπιστρέφων ἐκ Κορμέλι, παρουσιάζετο αὐτῷ τυχαίως.

Ἦτο τολμηρὸν νὰ τὸ πιστεύσῃ!

Ἡ ἀγνότης τῆς Ἑλένης, ἡ ἀσπίλος αὐτῆς ἀρετή, ἦν ἠναγκάζετο ν' ἀναγνωρίσῃ, ἦσαν ὑπεράνω πάσης ὑπονοίας.

Ὅσον ἀθλιὸς καὶ ἂν ἦτο, ἐδίσταζεν ἀπέναντι τῆς ιδέας τοῦ νὰ κηλιδώσῃ τὸ ἀγνὸν αὐτῆς μέτωπον.

Ἡδύνατο νὰ τὴν φονεύσῃ, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀτιμάσῃ δὲν θὰ ἐτόλμα ποτέ.

Οἱ λόγοι ὅμως τοῦ θαλαμηπόλου ἐπανήρχοντο εἰς τὴν μνήμην του καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισεν· ἠνοιξε μέγα ἐρμάριον ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ', μὲ γωνίας ἐξ ὀρειχάλκου κεχυρωμένου, ὅπερ κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ δωματίου, καὶ ἔλαβε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον δίκαννον πιστόλιον, ἀριστούργημα τέχνης, κατασκευασθὲν πρό τριακονταετίας περίπου ὑπὸ τοῦ Δεβίسم, ἐδοκίμασε τὴν σκανδάλην, τὸ ἐπλήρωσε διὰ δύο σφαιρῶν καὶ τὸ ἔθεσεν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

Ἡσχύνθη, καὶ τρέμων ἐκ συναισθήσεως, χαμερπεΐας καὶ καταφρονήσεως διὰ τὸ μισητὸν πρόσωπον τοῦ κατασκόπου, ὅπερ διὰ πρῶτην φορὰν ἐν τῇ ζωῇ του ἔπαίξεν, ἐπροχώρησεν.

Ἄπαισία εἰμαρμένη τὸν ὠδήγει.

Ἡ νέφξῃ μετὰ προφυλάξεως, ἦν οἱ κλέπται μόνον λαμβάνουσιν ὅτε εἰσχωροῦσι νύκτα εἰς κατακλιμένην οἰκίαν, τὴν θύραν τὴν ἀγουσκην ἐκ τῆς βιβλιοθήκης εἰς τὸ καλλυντήριον, καὶ κρυφθεις ὀπισθεν μεγάλης κεντητῆς εἰκόνας, ὁμοίας τοῖς ἀρχαίοις ὑφάσμασι τοῦ Λυών, ἠκροάσθη.

Ἡ θύρα τῆς μικρᾶς αἰθούσης ἦτο ἡμίλειστος καὶ ἠδύνατο νὰ ἀκούῃ.

Ὁ κύριος Σουβραί ἦτο τῷ ὄντι παρὰ τῇ ἐξάδελφῳ του.

Ἡ Ἑλένη, καθημένη πρό τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς, ἔπαιξε διὰ τόνου μόλις ἀκουομένου ἄσματος ἠαρίεν—χωρὶς νὰ συνοδεύῃ αὐτὸ διὰ τῶν λέξεων— τοῦ προσφιλοῦς αὐτῇ μουσουργοῦ Μενδελσῶνος.

Ὁ Ροβέρτος, ὄρθιος καὶ ὀλίγον μακρὰν αὐτῆς ἰστάμενος, ἠρείδετο ἐπὶ ἔδρας καὶ τὴν παρετήρει διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ διεφαίνετο μεγάλη θλίψις, ἣν μάτην προσεπάθει νὰ περιορίσῃ.

Ὁ σύζυγός τῆς βεβαίως θὰ ἠυχαριστεῖτο.

Ἡ νόσος ἤδη ἐπέφερε ταχεῖας καταστροφὰς ἐπὶ τῆς νέας καὶ ἀτυχοῦς γυναικός.

Τὸ πρόσωπόν τῆς κατεσκάφη, ἡ ἐπιδερμὶς αὐτῆς κατέστη διαφανής, ὠχρότης δὲ θανάσιμος διεχύνετο ἐπὶ τῶν ἰσχυανθέντων χαρακτηριστικῶν τῆς.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἀμαυροῦ κυανοῦ χρώματος, ἦσαν ἤδη ἀμαυρότεροι καὶ χαινότεροι.

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο χαρίεσσα, ἀλλ' ὁμοία πρὸς ἄνθος, ὅπερ κατατρώγει ἀδιόρατος σκώληξ, καὶ ὅπερ κρέμαται ἔτι ἐν τῷ στελέχει αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτοιμον νὰ ζηρανθῇ!

Ὁ παρατηρῶν αὐτὴν ἀνεπόλει τὰ ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ ἐκεῖνα ἀγάλματα τῶν ἐστεμμένων νυμφῶν, ἅτινα φαίνονται κατακεκλιμένα ἐπὶ τῶν τάφων. Τὰ χεῖλη ἀπεχρωματίσθησαν, διὰ μέσου δ' αὐτῶν διεφάνοντο οἱ λαμπροὶ ἔτι ὀδόντες αὐτῆς, τὸ ἔσχατον λείψανον τῆς καλλονῆς τῆς. Μόνη ἡ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς κόμη ἀπέμεινε ἀκέραιος. Αἱ λεπταὶ χεῖρες τῆς ὠμοιάζον μὲ τὰ λευκὰ καὶ πολύτιμα τρίχαπτα τοῦ πρωϊνοῦ ἐνδύματός τῆς.

Ἔστη τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἔχουσα καὶ παρετήρησε τὸν ἐξάδελφόν τῆς διὰ βλέμματος ἰκετευτικοῦ.

— Δὲν θέλω νὰ μὲ ἀφίσης πλέον, Ροβέρτε, εἶπε, σοὶ τὸ ἀπαγορεύω. Ἄλλως τε δὲν θὰ βραδύνω νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν σου. Ἔσο βέβαιος.

— Ἑλένη...

— Ἐχασα, φίλε μου, πᾶν γόητρον τῆς ζωῆς, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἶπε γλυκῶς μειδιῶσα· κατέπεσε, μικρὸν κατὰ μικρὸν ὡς τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα. Λυποῦμαι μόνον, ὅτι τὰ κατέστρεψαν προῶτως. Οὐδὲν μοὶ ἀπέμεινε. Ὅταν ὁ ἰατρός μ' ἐπισκέπτεται, φαίνεται εὐχαριστημένος· μοὶ ἀπευθύνει λόγους ἐνθαρρυντικούς, ἀλλὰ πολὺ κοινούς, σὲ βεβαιῶ, καὶ τὸν εἶδον προχθές, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν σοὶ ἔγραψα ὅπως σοὶ παραγγείλω νὰ ἔλθῃς, νὰ δάκνη τὰ χεῖλη, δι' ἀνησυχητικοῦ ὕφους καὶ τὰ πάντα ἠνώνησα. Τὸ πρόσωπόν του ἀντηνακλάτο ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ κατόπτρου αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν προεφυλάσσετο· τὰ κάτοπτρα εἶναι προδοταί. Ἐκτοτε, καθ' ἑκάστην, διέρχομαι ὀλοκλήρους ὄρας ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τῆς μητρὸς μου, παρατηροῦσα αὐτὴν. Τῇ ὁμοιάζω. Κύτταξε καὶ σύγκρινον. Καὶ ἐρωτῶ ἐαυτὴν, πότε θὰ τὴν ἐπανιδῶ.

Οὐδὲν θλιβερώτερον τῆς νεκρᾶς ἐκείνης γυναικός, τῆς ἠδέως ὑποτασσομένης, τῆς μορφῆς ἐκείνης τῆς ἀγνοτάτης καὶ γλυκείας, τοῦ ἀγγελικοῦ ἐκεῖνου σώματος, ὅπερ προσεφέρετο τῷ τάφῳ ἐκουσίως, ὡς μάρτυς εἰς τὸν δῆμιον αὐτοῦ.

Καὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ δακτύλου εἰς τὸν Σουβραί εἰκόνα ὠραιοτάτην τοῦ Βιντεράλτερ, περὶστῶσαν γυναῖκα ἐν τῇ ἀκμῇ κάλλους, ἐν ᾧ διεφάνετο ἤδη διακεχυμένον τὸ σπέρμα τῆς νόσου, ἥτις τὴν ἐθανάτωσεν.

— Εἶναι ἡ μήτηρ μου εἰκοσαετίς, εἶπεν. Μετὰ τέσσαρα ἔτη τὴν ἔχασα! ἐγὼ δὲν θὰ ζήσω τόσον.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὀμιλοῦσα καθ' ἑαυτὴν, καὶ συναδεύουσα τοὺς λόγους τῆς διὰ τοῦ μόλις ἀκουομένου ἄσματος, ὅπερ ἐπανάλαβεν.

— Ἐκείνη τοῦλάχιστον ἔσχε τὴν ὑπερτάτην εὐδαιμονίαν ν' ἀγαπᾶται, νὰ λατρεύεται, ἐπρόσθεσεν. Οὐδεὶς μᾶλλον αὐτῆς ἀπῆλαυσε τὸν ἀσπίλον ἔρωτα δύο ὄντων, ἅτινα ἐκτιμῶνται καὶ ἀνήκουσιν ἐξ ὀλοκλήρου. Εὐλογητὴ ἡ μνήμη τοῦ πατρός μου, ἥτις τὴν κατέστησε τόσον εὐδαιμονα, ὥστε καὶ ἀποθνήσκουσα οὐδὲν νὰ τὴν θλίβῃ. Διὰ τοῦτο ἐκείνη μειδιᾷ, ἐν ᾧ εἰς τὸ πρόσωπον τὸ ἰδικόν μου ὁ ζωγράφος μόνον τὴν ἐκφρασιν τῶν θλίψεων, τὰς ἀηδίας τοῦ βίου καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτυπώσῃ. Ὡ! ν' ἀποθάνῃ τις χωρὶς νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του ἔχνη εἰλικρινοῦς φιλήματος! Νὰ ἀποθάνῃ φέρων τὴν ἀπελπισίαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὅτι περιεφρονήθη, παρεγνωρίσθη, ἐπροδόθη!

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐφαίνετο προσπαθοῦσα ν' ἀποφύγῃ τὴν θέαν τοῦ πραγματικοῦ βίου καὶ νὰ τέρψῃ ἐαυτὴν διὰ τῆς διανοίας ἐν φανταστικῷ ὄραματι.

Ἄφνης ἠσθάνθη ἐαυτὴν περιβαλλομένην ὑπὸ δύο ἰσχυρῶν βραχιόνων, οἵτινες συνέσφιγγον τὸ ἀδύνατον καὶ εὐθραυστον ἀνάστημά τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΛΕΡΑΣ

ὁ διασημότερος τῶν συγχρόνων τῆς Ἰσπανίας συγγραφέων ἐγεννήθη ἐν Κάβα, μικρᾷ πόλει τῆς ἐπαρχίας Κορδόβης, τῇ 1827 ἐκ τοῦ Γ. Βαλέρα ἀντιναυάρχου καὶ τῆς μαρκησίας Δὲ λὰ Πανιένα. Ἀποπερατώσας τὰς ἐγκυκλίους αὐτοῦ σπουδὰς ἐν Μαλάγα καὶ Γρανάδα, εἰσῆλθε νεώτατος εἰς τὸ διπλωματικὸν στάδιον, σταλεὶς διαδοχικῶς, ὡς γραμματεὺς πρεσβείας, εἰς Νεάπολιν, Ρίο Ιανέρον, Δρέσδη καὶ Πετροῦπολιν. Ἐπανεληθὼν εἰς Ἰσπανίαν παρητήθη ἐκ τῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν θέσεώς του, ὅπως εἰσῆλθῃ ὡς πολιτικὸς εἰς τὸ κόμμα τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τῷ 1859 ἐξελέγη βουλευτῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συνιργάσθη μετὰ τῶν ἐνδοξοτέρων συγγραφέων τῆς πατρίδος του— Ἀλβαρέδα, Βακουέξ, Κορρέρα, Φαβιέ— εἰς τὴν Σύγγραφον Ἐφημερίδα, τῆς ὁποίας ἡ τόλμη πολλὰς προκάλεσε δίκας καὶ μονομαχίας ἐναντίον τῶν συντακτῶν τῆς, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ὁ. Δοννέλ. Ὁ Βαλέρας ἐπέλθῃ τότε εἰς τὴν διεθνοῦσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Γεωργίας, Βιομηχανίας καὶ Ἐμπορίου Ἐπιτροπείου. Ὅτε δὲ ὁ Ὁ. Δοννέλ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ φιλελεύθερον πρόγραμμα, ὁ Βαλέρας ἐστάλη πρεσβευτῆς εἰς Φραγκφούρτην, ἐνθα ἔμεινε μέχρι τοῦ 1866. Ἐχρημάτισε

δὲς Ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδευσεως, Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, Γερουσιαστής, Καθηγητὴς τῆς συγχρόνου ξένης φιλολογίας, Πρεσβευτὴς ἐν Λισσάβωνι καὶ Βασιλικῶν καὶ τέλος ἐν Βρυξέλλαις, ἐνθα διαμένει εἰσέτι.

Ὁ Βαλέρας εἶνε βαθὺς γνώστης τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἣ δὲ μετάφρασίς του τῶν περὶ Δάφνιδος καὶ Ἰλίου τοῦ Λόγγου τοῦ Σοφοιστοῦ θεωρεῖται κλασικώτατον ἔργον. Μετέφρασεν ἐπίσης, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ σοφοῦ Ἑλληνοιστοῦ Menendez Pelayo, τὰς τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου. Ἐκ τῆς γερμανικῆς δὲ τὴν Ἱστορίαν τῆς ποιήσεως καὶ τῆς καλλιτεχνίας τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Σικελίᾳ Ἀράβων, τοῦ Σχιάκ.

Τὸ εἶδος ὅμως ἐν ᾧ διαπρέπει ὁ Βαλέρας εἶνε τὸ μυθιστόρημα. Ἡ *Πεπίτα Χιμένεζ*, ὁ *Δόκτωρ Φανστίνο*, ὁ *Ταξιάρχης Μενδόζας* εἶναι ἀληθῆ ἀριστουργήματα. Τὰ ἔργα τοῦ Βαλέρα διακρίνεται βαθεῖα ψυχολογικῆ γνώσεως τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, πνεῦμα λεπτῆς σατυρικόν, ὕψος ἀμειπτόν καὶ εἰς ἄκρον ἑλκῶν, γλώσσα ὑπενθουμίζουσα τὰς ἐνδοξότερας σελίδας τῆς ἰσπανικῆς φιλολογίας. Τὰ ἔργα αὐτοῦ μετεφράσθησαν σχεδὸν ἅπαντα, εἰς τὰς κυριωτέρας γλώσσας Εὐρώπης τε καὶ Ἀμερικῆς.

Μετὰ τὴν *Πεπίτα Χιμένεζ* θὰ προσφέρωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* καὶ ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Βαλέρα, οὐτινος ἡ γραφὴ εἶνε ἀνεξάντλητος. Οὐδεμία σχεδὸν δημοσιεύεται σπουδαία ἔφημερίς ἢ περιοδικὸν ἐν Ἰσπανίᾳ τε καὶ Ἀμερικῇ, ἅτινα δὲν κοσμεῖ ἔργον τι τοῦ πολυγραφοτάτου κ. Ι. Βαλέρα, οὐτινος τὰ διηγήματα καὶ τὰ κριτικὰ ἄρθρα ἀποτελοῦσι πλείστους τόμους.

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

Nescit labi virtus.

Ὁ ἔφημερίος τῆς μητροπόλεως τῆς***, ἀποθανὼν πρό τινων ἐτῶν, ἀφῆκε μετὰ τῶν ἐγγράφων του δέσμην τινα, ἣτις, διὰ πολλῶν διεληθούσων χειρῶν, περιῆλθε τέλος εἰς τὰς ἐμάς, χωρὶς κατὰ παραδόξον τύχην ν' ἀπολεσθῆ οὔτε ἐν τῶν ἐγγράφων, ἐξ ὧν ἀπετελεῖτο. Ἡ δέσμη ἔφερε τὸ λατινικὸν λόγιον, ὅπερ προέταξα ὡς ἐπιγραφὴν δὲν εἶχεν ὅμως τὸ γυναικεῖον ὄνομα, ὅπερ ἐξέλεξα ὡς τίτλον ἴσως δὲ τὸ λόγιον τοῦτο συνῆψεν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν ἐγγράφων, διότι, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι περιεῖχον ἐκκλησιαστικὰς ὁμιλίαις ἢ θεολογικὰ ἀντικείμενα, οὐδεὶς πρό ἐμοῦ παρεκινήθη νὰ σχίσῃ τὸν φάκελλον ἢ ν' ἀναγνώσῃ ἔστω καὶ μίαν σελίδα.

Ἡ δέσμη διακρίεται εἰς τρία μέρη, ὧν τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται: *Ἐπιστολαὶ τῷ ἀνεψιῷ μου*, τὸ δεύτερον: *Παραλειπόμενα* καὶ τὸ τρίτον: *Ἐπίλογος. Ἐπιστολαὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου*.

Ἡ γραφὴ εἶναι πάντοτε διὰ τῆς αὐτῆς χειρός, τῆς τοῦ ἔφημερίου, ὡς εἰκάζω. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σύνολον ἐποτελεῖ εἶδος μυθιστορηματος, ἐνόμισα κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ ἔφημερίος ἠθέλησεν ἴσως νὰ ἐξασκηθῆ συγγράφων ἐν ὧρ σχολῆς. Ἐξετάσας ὅμως τὸ περιεχόμενον μετὰ πλείονος προσοχῆς καὶ παρατηρήσας τὴν φυσικὴν τοῦ ὕψους ἀφέλειαν, κλίνω νὰ πιστεύσω, ὅτι δὲν εἶναι μυθιστόρημα, ἀλλ' ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ εἰσὶν ἀντίγραφα ἀληθῶν ἐπιστολῶν, ἃς ὁ ἔφημερίος ἔσχισεν, ἔκαυσεν ἢ ἀπέδωκεν εἰς τοὺς κυρίους αὐτῶν ὅτι δὲ τὸ διηγηματικὸν μέρος, τὸ φέρων τὸν βιβλικὸν τίτλον: *Παραλειπόμενα*, εἶνε ἔργον τοῦ

ἔφημερίου, προωρισμένον νὰ συμπληρώσῃ τὴν διηγήσιν διὰ γεγονότων ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς μὴ ἀναγεγραμμένων.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐγγράφων τούτων, ἀντὶ νὰ μὲ πλήξῃ, ἔσχε τοῦναντίον πολὺ δι' ἐμὲ τὸ ἐνδιαφέρον ἄφου δὲ σήμερον τὰ πάντα δημοσιεύονται, ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ τὰ δημοσιεύσω, ἄνευ ἐτέρων ἐρευνῶν, ἀντικαθιστῶν ἀπλῶς τὰ κύρια ὀνόματα, ὅπως, ἐὰν ζῶσιν εἰσέτι τὰ ἀληθῆ πρόσωπα, μὴ ἰδῶσιν ἐαυτὰ γενόμενα ἥρωας μυθιστορηματος, ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ τῆς ἐπιδοκιμασίας των.

Αἱ ἐπιστολαὶ, αἵτινες περιέχονται ἐν τῷ πρώτῳ μέρει, φαίνονται γραφεῖσαι ὑπὸ νεανίου, ἔχοντος μὲν θεωρητικὰς τινὰς γνώσεις, ἔστερημένου ὅμως τῆς περὶ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου πρακτικῆς. Νεανίον ἀνατετραμμένον παρὰ τῷ ἔφημερίῳ θεῖῳ αὐτοῦ, ἐν ἱερατικῇ σχολῇ, καὶ μετὰ μεγάλης θρησκευτικῆς θερμότητος καὶ στερεῆς ἀποφάσεως ἐπιθυμοῦντος νὰ γείνη ἱερεὺς. Τὸν νεανίαν τοῦτον ὠνομάσαμεν κύριον Λουδοβίκον δὲ Βάργαν.

Τὸ ἐν λόγῳ χειρόγραφον, ὅπερ δημοσιεύομεν ἔχει ἐπὶ λέξει:

Δ'

Ἐπιστολαὶ τοῦ ἀνεψιῷ μου.

22 Μαρτίου.

Ἀγαπητὲ θεῖτε καὶ σεβαστὲ διδάσκαλε,

Πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἡμερῶν ἀφικόμενον εὐτυχῶς εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς γεννήσεώς μου, καὶ εὖρον ὑγιαίνοντα τὸν τε πατέρα μου, τὸν κύριον ἐπισκοπικὸν ἐπίτροπον καὶ τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς ἅπαντας. Ἡ εὐχαρίστησις τοῦ νὰ τοὺς ἴδω καὶ νὰ ὁμιλῶ μετ' αὐτῶν, μετὰ τῶσιν ἐτῶν ἀπουσίαν, μ' ἐνεθουσίασεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μετὰ τῆς ἐξέσεως δὲν εὖρον καιρὸν ὅπως σὰς γράψω.

Θὰ μὲ συγχωρήσῃτε.

Ἀναχωρήσας ἐντεῦθεν παῖς ἔτι, καὶ ἐπανελθὼν ἀνὴρ, δὲν δύναμαι νὰ σὰς περιγράψω πιστῶς οἷαν παραδόξον ἐντύπωσιν λαμβάνω ἐκ τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα μοι ἦσαν ἐντετυπωμένα ἐν τῇ μνήμῃ.

Τὰ πάντα μοι φαίνονται μικρὰ, πολὺ μικρότερα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὠραιότερα τῆς ἀναμνήσεως. Τοῦ πατρός μου ἡ οἰκία, ἣτις, κατὰ τὴν ιδέαν μου, ἦτο ἀπέραντος, εἶνε ἀναμφιβόλως μεγάλη οἰκία πλουσίου γαιοκτήμονος, ἀλλὰ μικρότερα τῆς ἱερατικῆς Σχολῆς. Ὅτι ὅμως μοι ἀρέσκει περισσότερο εἶνε ἡ παιδεία. Οἱ κῆποι, πρὸ πάντων, εἰσὶ θελκτικώτατοι. Ὅποια κομψαὶ ἐν αὐτοῖς ἀτραποὶ! Ἐντεῦθεν ρεῖ κρυστάλλινον ρυάκιον μετὰ εὐχρέστου μορμυρίσματος. Αἱ ὄχθαι τῶν μικρῶν διωρύγων καλύπτονται ὑπὸ εὐωδῶν χόρτων καὶ μυριογενῶν ἀνθῶν. Δύναται τις, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, νὰ δρῆσῃ μεγάλην ἰοδέσμην. Τὰς ἀτραποὺς δὲ ταύτας ἐπισκιάζουσι μεγαλοπρεπεῖς καὶ γιγαντώδεις καρυαὶ, συκαὶ καὶ ἄλλα δένδρα, τοὺς δὲ φράκτας ἀποτελοῦσι βατο-

μωρέαι, ροδαὶ, ροικαὶ, καὶ αἰγόκλημα.

Θαυμασία δὲ ἐστὶν ἡ πληθὺς τῶν πτηνῶν, τῶν τερπόντων διὰ τοῦ ἄσματος των τὰς πεδιάδας ταύτας.

Μαγευθεὶς ὑπὸ τῆς θέας τῶν κήπων, περιφέρομαι ἐν αὐτοῖς δύο τουλάχιστον ὥρας ἐκάστην ἐσπέραν.

Ὁ πατήρ μου ἐπιθυμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς ἐλαιῶνάς του, τὰς ἀμπέλους, τὰ κτήματά του οὐδὲν ὅμως τούτων εἶδομεν μέχρι τοῦδε. Δὲν ἐξῆλθον εἰσέτι τοῦ τόπου καὶ τῶν τερπνῶν κήπων τῶν περιουκλούντων αὐτόν. Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι αἱ ἐπισκέψεις δὲν μοι ἀφίνουσι καιρὸν.

Μέχρι τοῦδε μ' ἐπεσκέφθησαν πέντε γυναικες, αἵτινες πᾶσαι διατείνονται ὅτι ὑπῆρξαν τροφοὶ μου, καὶ πᾶσαι μ' ἐνηγκαλίσθησαν καὶ μ' ἐφίλησαν.

Πάντες μὲ καλοῦσι Λουδοβικάκι ἢ τὸ παιδί τοῦ Δὸν Πέτρου, καίτοι συνεπλήρωσα ἤδη τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος.

Ὅτε δὲ δὲν εἶμαι παρῶν, πάντες ἐρωτῶσι τὸν πατέρα μου περὶ τοῦ παιδιοῦ του.

Φοβοῦμαι μὴ τὰ βιβλία, ἅτινα ἔφερον μετ' ἐμοῦ, ἔσονται περιττά, διότι οὐδὲ στιγμήν μὲ ἀφίνουσι μόνον.

Τὸ ἄξιωμα τοῦ δημάρχου, ὅπερ ἐθεώρουν γελοῖον σχεδόν, εἶνε πολὺ σοβαρὸν πρᾶγμα. Ὁ πατήρ μου εἶνε ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ.

Οὐδεὶς σχεδόν τῶν ἐνταῦθα δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν μανίαν — ὅπως λέγουσιν — ἣν ἔχω νὰ γίνω ἱερεὺς· μοὶ λέγουσι δὲ οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι ἄνθρωποι, μετ' ἄξέστον ἀφελείας, ὅτι πρέπει νὰ ἀποβάλλω τὰ ἱερατικὰ ἐνδύματα καὶ ὅτι ἡ ἱερωσύνη ἀρμόζει μόνον εἰς τοὺς ἀπλοῖκους ἀνθρώπους. Ἐγὼ, ὅστις τυγχάνω πλούσιος, πρέπει νὰ νυμφευθῶ καὶ νὰ παρηγορήσω τὰ γηρατεῖα τοῦ πατρός μου, παρέχων αὐτῷ ἡμίσειαν δωδεκάδα ὠραίων καὶ εὐρώστων ἐγγόνων.

Πάντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅπως κολλαεύωσιν ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου, λέγουσιν ὅτι εἶμαι παλιθηκαρῆς καὶ εὐμορφος νέος, ὅτι ἔχω πολὺ τὸ ἐλκυστικόν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶνε πονηροὶ καὶ ἄλλα παρόμοια ἄστεϊα, ἅτινα μὲ δυσαρρυστοῦσι καὶ μοὶ ἐπιβάλλουσι συστολήν, καίτοι δὲν εἶμαι δειλὸς καὶ γνωρίζω ἀρκετὰ τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων, ὥστε οὐδὲν νὰ μοὶ κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν.

Μόνον ἐλάττωμα μοὶ εὐρίσκουσι τὴν ἰσχνότητα, ἣν ἀποδίδουσι εἰς τὴν ἐνδελεχῆ μελέτην.

Ἴνα δὲ μὲ παχύνωσι προτιθενται νὰ μοὶ ἀπαγορεύσωσι νὰ μελετῶ καὶ ν' ἀναγινώσκω ἐνόσφω διατρέθω ἐνταῦθα, καί, προσέτι, νὰ μὲ ἀναγκάσωσι νὰ τρώγω πᾶν ὅ,τι ἐξείρετον παράγουσιν ἢ τε μαγειρικῆ καὶ ἢ ζαχαροπλαστικῆ. Εἶνε φανερόν. Θέλουσι νὰ μὲ παχύνωσιν. Οὐδεμία ὑπάρχει γνωστὴ οἰκογένεια μὴ φιλοδωρήσασά με ὅτε μὲν πλακοῦντα, ὅτε δὲ πεπηγμένον γάλα, ἢ πυραμιδα ἐξ ἀμυγδαλοπήκτου, ἢ ἀγγεῖον σιροπίου.

Ἄλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ προσεκλήθην καὶ εἰς γεῦμα πρὸς τριῶν ἢ τεσσά-

ρων τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐνταῦθα.

Αὐριον θὰ γευματίσω παρὰ τῆ διασήμῃ Πεπίτα Χιμένες, περὶ τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως ἠκούσατε.

Οὐδεὶς ἐνταῦθα ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ πατήρ μου τὴν ζητεῖ ὡς σύζυγον.

Καίτοι πεντήκοντα καὶ πέντε ἤδη ἐτῶν, ὁ πατήρ μου εἶναι τόσον ὑγιής, ὥστε δύναται νὰ ἐμπνέῃ ζηλοτυπῖαν καὶ εἰς τοὺς ἀλκιμωτέρους τοῦ τόπου νεανίας. Ἔχει πρὸς τούτους τὸ διὰ τινὰς γυναίκα ἀκαταμάχητον γόητρον τῶν παρελθουσῶν αὐτοῦ κατακτήσεων καὶ τῆς φήμης, ὅτι ὑπῆρξέ ποτε εἰδός τι δὸν Ζουὰ Τενορίου.

Δὲν γνωρίζω εἰσέτι τὴν Πεπίταν Χιμένες.

Πάντες λέγουσιν ὅτι εἶναι πολὺ χαρίεσσα. Ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶναι χωρική τις καλλονή, καὶ ἴσως ὀλίγον τι ἄξεστος. Ἐξ ὧν περὶ αὐτῆς διηγοῦνται, δὲν τολμῶ ν' ἀποφανθῶ ἐὰν εἶναι καλὸν ἢ κακὸν τὸ ἠθικόν τῆς. Εἶναι ὅμως βέβαιον, ὅτι ἔχει μεγάλην φυσικὴν ὀξυδέρκειαν. Εἶνε ἴσως εἰκοσαέτις, καὶ χήρα ἦτο ὑπανδρὸς τρία ἔτη μόνον. Ἦτο θυγάτηρ τῆς κυρίας Φραγκίσκας Γάλβεθ, χήρας — ὡς γνωρίζετε — ἀποστάτου τινὸς λοχαγοῦ :

Ἔστις ἀποθνήσκων

μόνον τὸ ἔνδοξον αὐτοῦ ξίφος τῆ ἀφῆκε κληρονομίαν, κατὰ τὸν ποιητὴν. Μέχρι δὲ τῆς ἡλικίας δέκα ἐξ ἐτῶν ἔζησε μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς ἐν μεγίστῃ δυσχερείᾳ, σχεδὸν ἐν πενίᾳ.

Εἶχε θεῖον, ὀνόματι δὸν Γουμερσίνδου, κάτοχον πενιχροτάτου κτήματος ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἴδρυσέ ποτε ἡ παράλογος κενοδοξία. Οἰοσθήποτε τακτικὸς ἀνθρώπος θὰ ἔζη ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ κτήματος τούτου εἰς συνεχεῖς στενωχίας, καταφεύγων ἴσως εἰς οὐχὶ ἔντιμα δάνεια, καὶ χωρὶς νὰ δύναται νὰ συντηρήσῃ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς τάξεώς του.

Ὁ δὸν Γουμερσίνδος ὅμως ἦτο ἔκτακτόν τι ὄν, ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς οικονομίας. Δὲν ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐδημιούργει πλοῦτη, ἀλλὰ κατεῖχεν ἔκτακτον ἰδιότητα ἀπορροφῆσεως τοῦ πλοῦτου τῶν ἄλλων, καὶ, ὡς πρὸς τὰ ἔξοδα, δύσκολον νὰ εὐρεθῆ ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπος, διὰ τὴν συντήρησιν καὶ ἀνεσιν τοῦ ὁποίου ἡ γενέτειρα φύσις καὶ ἡ ἀνθρωπίνη βιομηχανία ὀλιγώτερον νὰ ἐκοπίασαν.

Οὐδεὶς γνωρίζει πῶς ἔζησε τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἔζησε μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους, οικονομῶν πάντα τὰ εἰσοδήματα καὶ αὐξάνων τὸ κεφάλαιον αὐτοῦ διὰ δανείων ἐπὶ ἀσφαλῶν ὑποθηκῶν. Οὐδεὶς ἐνταῦθα κατηγορεῖ αὐτὸν ὡς τοκογλύφον. Ἐξ ἐναντίας, τὸν θεωροῦσιν εὐσπλαγγνον, διότι, μέτριος ὢν καὶ εἰς τὸ τοκίζειν ὡς καὶ εἰς πάντα, δὲν ἀπῆτει ἢ 10 ἐπὶ τοῖς 100 ἐτησίως, ἐνῶ εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν ταύτην συνειθίζουσι νὰ κρατῶσιν ἐτήσιον τόκον 20 καὶ 30 ἐπὶ τοῖς 100, καὶ δὲν θεωρεῖται τοῦτο καὶ ὑπέρογκον.

Διὰ τῆς τάξεως ταύτης καὶ τῆς οικονο-

μίας, ἔχων δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψει ν' αὐξήσῃ καὶ ὄχι νὰ ἐλαττώσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, καὶ χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν πολυτέλειαν τοῦ γάμου καὶ τῶν τέκνων, ἢ τοῦλάχιστον, τοῦ σιγάρου, ὁ δὸν Γουμερσίνδος ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνω ρηθειῶσαν ἡλικίαν, κάτοχος περιουσίας, ἦτις, καὶ ἐν οἰκδῆποτε ἄλλη χώρα θὰ ἦτο σημαντικὴ, ἐνταῦθα ὅμως — ὡς ἐκ τῆς πενίας τοῦ τόπου καὶ τῆς φυσικῆς ὑπερβολῆς τῶν Ἀνδαλουσίων — θεωρεῖται κολοσσιαία.

Ὁ δὸν Γουμερσίνδος, κομψῶς πάντοτε καὶ ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένος ἦτο γέρων, μὴ ἐμπνέων ἀποστροφῆν.

Ἡ ἀπλῆ αὐτοῦ ἐνδυμασία, ἠτό πως ἐφθαρμένη, ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχε ποτε κηλῖδα, καὶ ἀπήστραπτεν ἐκ καθαριότητος, καίτοι πρὸ ἀμνημονεύτου χρόνου ἐθεῖτο φορῶν τὸν αὐτὸν μανδύκην, τὸ αὐτὸ ἐνδυμα, τὰς αὐτὰς περισκελίδας καὶ τὸ αὐτὸ περιστήθιον. Οὐδεὶς ποτε τὸν εἶδε νὰ φέρῃ καινουργῆ ἐνδυμασίαν.

Παρὰ τὰ ἐλαττώματα ταῦτα — ἅτινα ἐνταῦθα καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη θεωροῦσιν ὡς ἀρετάς, καίτοι ὑπερβολικὰς — ὁ δὸν Γουμερσίνδος εἶχε λαμπρὰ προτερήματα ἦτο εὐπροσῆγορος, ὑποχρεωτικός, εὐσπλαγγνος, ἔχαιρε δὲ παρέχων ὑπηρεσίας εἰς πάντας, ἔστω καὶ μετὰ κόπων καὶ ἀγρουπιῶν, ἀρκεῖ ὅμως νὰ μὴ τῶ ἐστοίχιζον οὔτε ἐν σολδίον. Εὐθυμος, φιλόγελως καὶ ἀστεῖος, παρευρίσκετο εἰς πάσας τὰς συναθροίσεις καὶ τὰς ἐορτάς — ὁσάκις δὲν ἐπρόκειτο νὰ δαπανήσῃ — καὶ τὰς καθίστα τερπνὰς διὰ τοῦ εὐτραπέλου τῶν τρόπων του καὶ τῆς εἰλικρινοῦς, καίτοι οὐδόπως ἀττικῆς αὐτοῦ συνομιλίας. Οὐδέποτε ἔσχεν ἐρωτικὴν τινα κλίσιν πρὸς ὀρισμένην γυναίκα, ἀθῶως ὅμως καὶ ἀπονήρως ἠγάπα πάσας, καὶ καθ' ὅλην τὴν περιφέρειαν, οὐδεὶς γέρων περιποιοῖτο μᾶλλον τὰς νεανίδας καὶ προὔκαλει τὴν εὐθυμίαν αὐτῶν.

Εἶπον ἤδη ὅτι ἦτο θεῖος τῆς Πεπίτας, ὅτε δὲ ἐπλησίαζε τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος, αὐτὴ μόλις εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἔκτον. Ὁ μὲν ἦτο πλούσιος, ἡ δὲ πτωχὴ καὶ ἐγκαταλελειμμένη...

Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἦτο γυνὴ τοῦ λαοῦ, περιορισμένου πνεύματος καὶ ἀγενῶν ἐνστάκτων. Ἐλάτρευε τὴν θυγατέρα τῆς, ἀπαύστως ὅμως καὶ μετὰ βαθείας πικρίας παρεπονεῖτο δι' αὐτῆς θυσίας ἕκαμνε δι' αὐτήν, διὰ τὰς στερήσεις, αὐτῆς ὑφίστατο καὶ διὰ τὸ ἀπαρηγόρητον γῆρας καὶ τὸν θλιβερόν θάνατον, ἅτινα τῆ ἐπεφυλάσσοντο ἐν μέσῳ τοιαύτης πενίας. Εἶχεν, ἐκτὸς τῆς Πεπίτας, μεγαλειότερον υἱόν, ὅστις ἦτο μέγας κατεργάρας, χαρτοπαίκτης καὶ μαχαιροβγάλτης, τὸν ὁποῖον μετὰ μυρίας δυσκολίας κατόρθωσε νὰ διορίσῃ εἰς τὸ Κάδιξ, εἰς θέσιν τινὰ ἀσήμαντον, ἀπαλλαγείσα οὕτως αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως, μετὰ ὀλιγοχρόνιον εἰς Κάδιξ διαμονήν, ἡ κακὴ διαγωγή τοῦ νεανίου προὔκαλεσε τὴν ἀποπομπήν του, ἔκτοτε δὲ ἤρχισε νὰ στέλλῃ συχνὰς πρὸς τὴν μητέρα ἐπιστολάς ζητῶν χρήματα. Αὕτη δὲ, ἦτις μόλις ἠδύνατο νὰ διατρέφῃ ἑαυτήν καὶ τὴν

Πεπίτα, ἐμείνετο, ὠργίζετο καὶ κατηράζτο τὴν τύχην, πᾶσαν τὴν ἑαυτῆς ἐλπίδα ἀναθέτουσα εἰς καλὴν τινα τῆς θυγατρὸς τῆς ἀποκατάστασιν, ὅπως ἐξέληθαι τῆς πενίας.

Τοιαύτη ἦτο ἡ στενόχωρος τῆς μητρὸς θέσις, ὅτε ὁ δὸν Γουμερσίνδος ἤρχισε νὰ συχνάζῃ εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ νὰ περιποιηθῆται τὴν Πεπίτα μετὰ πλείονος θερμότητος καὶ ἐπιμονῆς ἢ ὅσα συνείθιζε πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας. Ἦτο ὅμως τόσον ἀνόητος καὶ τρελλὸν νὰ ὑποβῆσθαι τις ὅτι, ἀνθρώπος ὑπερβὰς τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος, χωρὶς νὰ ἔλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, ἐσκέπτετο τοιαύτην τρέλλαν, ὅτε εἶχεν ἤδη τὸν ἕνα πόδα ἐντὸς τοῦ τάφου, ὥστε οὔτε ἡ μήτηρ τῆς Πεπίτας, οὔτε ἡ Πεπίτα αὐτὴ ὑπόπτεισαν τὰς πράγματι τολμηρὰς σκέψεις τοῦ δὸν Γουμερσίνδου. Διὰ τοῦτο, ἡμέραν τινὰ ἐξεπλάγησαν ἀμφοτέραι ὅτε, μετὰ πλείστας ἐρωτικὰς ἐκφράσεις, σοβαρὰς καὶ ἀστείας, ὁ δὸν Γουμερσίνδος ἐξεσφενδόνισε μετὰ πάσης ἐπιστημότητος καὶ ἀνευ περιστροφῶν, τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν :

— Κόρη μου, θέλεις νὰ με λάβῃς σύζυγον ;

Ἡ Πεπίτα — καίτοι ἡ ἐρώτησις, μετὰ πολλοῦ ἀστεϊσμοῦ λεχθεῖσα, ἠδύνατο καὶ αὐτὴ νὰ ἐκκληθῆ ὡς ἀστεϊσμός — ἀν καὶ ἦτο ἀπειρος τῶν τοῦ κόσμου, χάριν τοῦ μαντικῆ ἐκείνου ἐνστίκτου, ὅπερ ἐνυπάρχει εἰς τὰς γυναῖκας καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς νεανίδας, ὅσον ἀθῶαι καὶ ἀν ὧσιν, ἐνόησεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο σοβαρόν, ἠρρυθρίασεν ὡς χημαικέρκσον καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη.

Ἡ μήτηρ ὅμως ἀπεκρίθη ἀντ' αὐτῆς :

— Μὴ εἶσαι κακοαναθετραμμένη, κόρη μου ἄπάντησε εἰς τὸν θεῖον ὅπως πρέπει νὰ τοῦ ἀπαντήσης :

— Θεε, μετὰ πολλῆς χαρᾶς, ὅταν ὑμεῖς θελήσετε.

Τὸ «μετὰ πολλῆς χαρᾶς», τοῦτο, λέγουσιν, ὅτι ἐξῆλθε — τότε καὶ πολλάκις ἔπειτα — σχεδὸν μηχανικῶς ἐκ τῶν τρεμόντων χειλέων τῆς Πεπίτας, ὑπακουούσης εἰς τὰς προτροπάς, τὰς συμβουλὰς, τὰ παράπονα καὶ εἰς τὴν ρητὴν ἐτι διαταγὴν τῆς μητρὸς.

Βλέπω, ὅτι πολὺ ἐκτείνομαι ὀμιλῶν ὑμῖν περὶ τῆς Πεπίτας καὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἀλλ' ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὴν καὶ ὑποθέτω ὅτι καὶ ὑμεῖς πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεσθε, διότι, ἐὰν ἀληθεύει αὐτό, τὸ ὁποῖον διαβεβαιοῦσιν ἐνταῦθα, θὰ γίνῃ ὑμετέρα αὐταδέλφη καὶ ἐμὴ μητροῦιά. Θὰ φροντίσω, ὅπως ὀρθῶς, νὰ μὴ χρονοτριβῆσω εἰς λεπτομερείας, καὶ σὰς ἀναγγεῖλω πράγματα, ἅτινα ἤδη τυχὸν γνωρίζετε, καίτοι πρὸ πολλοῦ λείπετε ἐντεῦθεν.

Ἡ Πεπίτα Χιμένες ὑπανδρεύθη μετὰ τοῦ δὸν Γουμερσίνδου.

Ὁ φθόνος ἐξερράγη κατ' αὐτῆς, κατὰ τὰς ἡμέρας, τὰς προηγουμένας τοῦ γάμου τῆς καὶ μὴνάς τινὰς μετ' ἔπειτα. Καί, τῶ ὄντι, ἡ ἠθικὴ ἀξία τοῦ γάμου τούτου εἶνε πολὺ συζητήσιμος ἄλλὰ διὰ τὴν

νάεν. — Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰς παρακλήσεις, τὰ παράπονα, τὴν διαταγὴν τῆς ματρὸς αὐτῆς, ἐὰν σκεφθῶμεν ὅτι, διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡ Πεπίτα ἠλπίζεν εἰς μὲν τὴν μητέρα νὰ παρασκευάσῃ γῆρας ἄφροντι, τὸν δὲ ἀδελφὸν νὰ ἀπαλλάξῃ τῆς ἀτιμίας—εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀνομολογήσωμεν, ὅτι ἡ κατηγορία παρέχει ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις. Ἄλλως τε, πῶς νὰ εἰσδύσῃ τις εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας, εἰς τὸ βῆθος τοῦ νοῦ νεανίδος, τὰ πάντα ἴσως ἀγνοούσης καὶ νὰ γνωρίσῃ τις ποίαν ἐσχημάτισεν ἰδέαν περὶ τοῦ γάμου; Ἴσως ἐσκέφθη ὅτι, ὑπανδρευομένη μετὰ τοῦ γέροντος ἐκείνου ἀφιέρου τὸν βίον αὐτῆς, ἵνα τὸν περιποιῆται, νὰ γείνη νοσοκόμος αὐτοῦ, νὰ ἠδύνη τὰ τελευταῖα τοῦ βίου του ἔτη, νὰ μὴ τὸν ἀφίση μόνον καὶ περικυκλούμενον ὑπὸ ἀσθενειῶν, εἰς χεῖρας ξένας νὰ φωτίσῃ, τέλος, καὶ χρυσώσῃ τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἡμέρας διὰ τῶν φωτοβόλων καὶ ἠδῶν ἀκτίνων τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητός της, ὡς ἄγγελος λαβῶν ἀνθρωπίνην μορφήν.

Ἐὰν ἡ νεανὶς ἐσκέφθη πάντα ταῦτα, ἢ καὶ μέρος μόνον αὐτῶν καὶ ἐν τῇ ἀθώῳτητι αὐτῆς, δὲν εἰσέδουσε καὶ εἰς ἄλλα μυστήρια, μένει ἀκέραιον τὸ ἐνάρετον τῆς διαγωγῆς αὐτῆς.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὅμως—ἀφίω δὲ κατὰ μέρος τὰς ψυχολογικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ἐφ' ὧν οὐδὲν ἔχω δικαίωμα, ἄτε μὴ γνωρίζω τὴν Πεπίταν—βέβαιον εἶνε ὅτι ἔζησαν ἐν ἀρχῇ εἰρήνῃ μετὰ τοῦ γέροντος ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη, ὅτι ὁ γέροντος ἐφαίνετο εὐδαιμονέστερος πρὸς ποτε, ὅτι τὸν περιποιεῖτο μετὰ θαυμαστῆς ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν καὶ πολυώδυνον ἀσθένειάν του ἠγρύπνησεν ἐπ' αὐτοῦ μετ' ἀκαμάτου καὶ τρυφερᾶς ἀγάπης, ἕως ὅτου ὁ γέροντος ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐγκαταλιπὼν αὐτὴν κληρονόμον μεγάλης περιουσίας.

Καίτοι ἀπολέσασκε τὴν μὲν μητέρα πρὸ δύο ἡδὴ ἔτων, τὸν δὲ σύζυγον πρὸ ἔτους καὶ ἡμίσεος, ἡ Πεπίτα τηρεῖ εἰσέτι τὸ πένθος τῆς χηρείας. Ἡ μετριότης, ὁ μονήρης βίος καὶ ἡ μελαγχολία αὐτῆς εἶνε τοιαῦτα, ὥστε πᾶς τις δύναται νὰ σκεφθῇ ὅτι κλαίει τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὡσεὶ ἦτο ὠραῖός τις καὶ σφιγγῶν νεανίας. Τινὲς ἴσως νομίζουσιν, ὅτι ἡ ὑπερηφάνεια τῆς Πεπίτας καὶ ἡ συναισθησις τῶν ἡκίστα ποιητικῶν μέσων, δι' ὧν ἐγένετο πλουσία, τύπτουσι τὴν συνείδησιν αὐτῆς καὶ ὅτι, αἰσχυνομένη ἐαυτὴν καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ζητεῖ ἐν τῇ αὐστηρότητι καὶ τῇ ἀπομονώσει παρηγορίαν καὶ βάλσαμον διὰ τὴν πληγὴν τῆς καρδίας της.

Ἐνταῦθα, ὡς καὶ πανταχοῦ, οἱ ἀνθρωποὶ ὑπεραγαπῶσι τὰ χρήματα. Καί, λέγων πανταχοῦ, ἴσως σφάλω. Ἐν ταῖς πολυπληθέσι πόλεσιν, ἐν τοῖς μεγάλοις τοῦ πολιτισμοῦ κέντροις, ὑπάρχουσιν ἄλλαι διακρίσεις, ἃς ἀγαπᾷ τις ὅσον καὶ τὰ χρήματα, ἢ καὶ ἔτι πλέον, διότι ἀνοίγουσι τὴν ὁδὸν καὶ παρέχουσι πίστιν καὶ ὑπόληψιν ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐν τοῖς μικροῖς ὁμως χωρίοις, ὅπου δὲν ἐκτιμῶνται καὶ ἴ-

σως δὲν ἐννοοῦνται οὔτε ἡ φιλολογικὴ ἢ ἐπιστημονικὴ δόξα, οὔτε τὸ εὐγενὲς τῆς ἀνατροφῆς καὶ τὸ εὐπροσήγορον καὶ τὸ κομψὸν τῶν τρόπων, δὲν ὑπάρχει ἄλλο τεκμήριον τοῦ κοινωνικοῦ βαθμοῦ ἢ τὸ ἔχειν χρήματα ἢ ἄλλο τι ὅμοιον.

Ἡ Πεπίτα, λοιπόν, οὔσα πλουσία καὶ ὠραία, μεταχειριζομένη δὲ καλῶς τὰ πλοῦτη της, ὡς πάντες ἀνομολογοῦσι, χαίρει γενικῆς ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ. Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου καὶ ἐκ πάντων τῶν γειτόνων πόλεων ἐζήτησαν τὴν χεῖρά της οἱ καλλίτεροι καὶ πλουσιώτεροι νέοι. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοὺς ἀπορρίπτει πάντας μετ' ἀκρας γλυκύτητος, προσπαθοῦσα ὅπως μὴ ἀποκτήσῃ ἐχθροὺς καὶ πάντες ὑποθέτουσιν ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀφιέρωσῃ τὸν βίον αὐτῆς εἰς ἔργα θρησκευτικῆς εὐσεβείας καὶ εὐσπλαγχνίας.

Ὁ πατὴρ μου, ὡς διατείνονται, δὲν ἔλαχε καλλιτέρας τύχης τῶν λοιπῶν μνηστῆρων ἄλλ' ἢ Πεπίτα ἀκολουθοῦσα τὴν παροιμίαν, ὅτι « ἡ εὐγένεια εἶναι πάντοτε εὐγένεια », φιλοτιμεῖται νὰ δεῖξῃ αὐτῇ τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ τὴν μᾶλλον ἀφιλοκερδῆ φιλίαν, περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ μυρίων περιποιήσεων, ὡσάντις δὲ ὁ πατὴρ μου προσπαθεῖ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ ἔρωτος, τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν θέσιν του διὰ ἠδυτάτης ὁμιλίας, ἀναμιμνήσκουσα αὐτῇ τὰς νεανικὰς του παρετροπὰς καὶ προσπαθοῦσα νὰ τῇ ἀποδείξῃ τὸ μάταιον τῶν κοσμικῶν ἠδονῶν.

Σὰς ὁμολογῶ, ὅτι ἀρχίζω νὰ γίνωμαι περιέργος καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκα αὐτῆν, τοσαῦτα ἀκούων περὶ αὐτῆς λεγόμενα. Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ περιέργειά μου στερεῖται δικαιολογήσεως, ἢ ἔχει τι τὸ μάταιον ἢ ἀμαρτωλόν. Καὶ ἐγὼ συμφωνῶ μετὰ τῆς Πεπίτας καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ ὅπως ὁ πατὴρ μου, ἐν τῇ προβεβηκυῖα αὐτοῦ ἡλικίας, ἀρχίσῃ φρονιμώτερον βίον, λησμονῶν τὰ τρικυμιώδη πάθη τῆς νεότητός του, καὶ φθάσῃ εἰς ἡσυχον, εὐτυχὲς καὶ σεβαστὸν γῆρας. Εἰς ἐν καὶ μόνον δὲν συμφωνῶ μετὰ τῆς Πεπίτας: πέποιθα ὅτι ὁ πατὴρ μου θὰ κατόρθωνε τὸ τοιοῦτον, οὐχὶ μένων ἀγαμος καὶ μόνος, ἀλλὰ νυμφευόμενος μετὰ γυναικὸς τινος ἀγαθῆς, ἀξίας καὶ ἀγαπώσης αὐτόν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὴν Πεπίταν καὶ νὰ ἴδω ἐὰν δύναται αὐτὴ νὰ ἦναι ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡδὴ δὲ καὶ μετ' ἀσχετοῦ—ἐξ οἰκογενειακῆς ἴσως ὑπερηφανεῖας τῆς ὁποίας, ἐὰν εἶναι ἐλάττωμα, θέλω ν' ἀπαλλαγῶ—ἢ ἀρνησις, ἔστω καὶ εὐγενῶς γενομένη, τῆς νεαρᾶς χήρας.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀιγύπτια

[Συνέχεια.]

Οἱ ἐφαρμόζοντες στατιστικὴν εἰς πάντα, εὖρον ὅτι τὰ συνοικέσια τῶν ναυτι-

κῶν εἶναι συνήθως τὰ εὐτυχέστερα. Τοῦτο δὲ μυριοτρόπως ἐξηγεῖται. Πρῶτον ἡ ποιησις τοῦ ἐπαγγέλματος περιβάλλει δι' αἰγλης τὸν ἀπόντα καὶ τὸν καθιστᾶ παντός ἄλλον ἀνώτερον ἔπειτα εἶναι τόσον εὐκολον τὸ νὰ ἀπατήσῃ τὸν σύζυγον της γυνὴ ναυτικοῦ, ὥστε οὐδεμία πλέον ἠδονὴ ὑπάρχει ἐν ἀπάτῃ, ἀνευ φόβων καὶ συγκινήσεων.

Προπάντων δὲ αὐτὸς οὗτος ὁ χωρισμὸς αὐξάνει τὸν ἔρωτά των, διότι μακρόθεν ἡ πεζότης τῆς ζωῆς καὶ αἱ χυδαίτητες, αἱ παραβλάπτουσαι τὸν ἔρωτα, ἀφανίζονται, ἀφίνουσαι νὰ ἀναφανῇ μόνον ἀρμονικόν τι σύνολον ἐλκῦον ὡς ἰδεῶδες.

Ὁ ἔρωτος, ὡς ἡ ὠραϊότης εἰκόνας αὐξάνει ἐκ τῆς ἀποστάσεως, παρὰ δὲ τοῖς ναυτικοῖς, ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ συζύγου πρὶν ἔτι φθάσῃ ἡ ἀπογοήτευσις ἐπέρχεται ἢ ἀναχωρήσις του, ἐπαναφέρουσα τοὺς ρεμβασμούς. Ἴσως τὸ μυστήριον τῆς διηνεκοῦς σελήνης τοῦ μέλιτος εὐρίσκεται ἐν τῇ ὑπάρξει ταύτῃ τῶν ἀφίξεων καὶ ἀναχωρήσεων, τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν δακρῶν.

Ἀληθῶς πόσα δάκρυα, πόσαι θλίψεις!

Πλὴν μήπως πάντα δὲν ἐξαγοράζονται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἢ ἐπάνοδος διὰ τῆς ἀπουσίας, ὁ ἔρωτος διὰ τῶν θυσιῶν;

Ἡ Χριστίνα διηγῆθη τὰ πάντα εἰς τὴν φίλην της, τὴν ἀκατάληπτον πρᾶξίν της, τὴν ἐπὶ στιγμῇν ὀλεθροῦ λήθην της καὶ τὰς τρομερὰς της συνεπειάς, αὐτὴ δὲ ἤκουσε τὰ πάντα μὴ ἀφίσασα νὰ ἀναφανῶσιν οἱ φόβοι καὶ ἡ φρίκη της.

Εἶναι λοιπόν ἀληθές ὅτι δύναται τις νὰ ἀπατήσῃ ἀγαπώμενον σύζυγον χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

Ἀλλὰ πόσον ἄθλια πλάσματα ἠθέλαμεν εἶσθαι τότε, ἐὰν δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἀντιστώμεν εἰς παραφορὰν τινὰ τῶν αἰσθησεων, ἔχοντες μάλιστα ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς αἰγίδα τὸν ἔρωτα!

Ὑπάρχει ἄρα γε στιγμιαία μέθη, διαβητικὴ παραφορὰ εἰς τὴν ὑπείκομεν, ἀκουσίας, χωρὶς νὰ εἴμεθα ὑπεύθυνοι;

Ὅχι, δὲν εἶναι δυνατόν! διότι τί ἠθελεν εἶσθαι τότε ἡ ἀρετὴ;

Διάθεσις, διάθεσις πάντοτε;

Ὅχι, ἀπάντα καὶ πάλιν ἡ συνείδησις τῆς Μαρίας.

Ἀνεγνώριζεν ὅμως ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι δυσκολωτέρα διὰ τοὺς μὲν ἢ διὰ τοὺς δέ, ἐπειδὴ δὲ ἡ μετάνοια προκαλεῖ τὴν συγκώρησιν εἶχε μεταλειφθῆ ὑπὸ ἀπείρου οἰκτροῦ διὰ τὴν πτωχὴν φίλην της, ἢς ἐμάντευσε τὰς βασάνους.

Πλὴν ἐπειδὴ οὐδεὶς δύναται νὰ διορθώσῃ τὸ παρελθόν, νῦν ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς πραγματικότητος ἐν μόνον ἔπρεπε νὰ ἐκπληρώσῃ—τὸ καθήκον της. Καὶ καθήκον της ἦτο τὸ νὰ ψευσθῇ, διότι εἰς τινὰς περιστάσεις τὸ σιωπᾶν εἶναι ψεῦδος.

— Ναι, θὰ ἀναχωρήσω, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ τοῦτο, ἔλεγεν ἡ Χριστίνα, ἀλλ' ὅμως φοβοῦμαι μὴ προδοθῶ, τόσον τὸ μυστικόν τοῦτο μετ' ἐπίγειοι καὶ μετ' ἀναγκάζει νὰ περιφρονῶ ἑαυτήν. Ἐλθέ μαζύ μου... διὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦλάχιστον...

ἡ παρουσία σου θέλει μὲ ἐνδυναμώσῃ ...

— "Ἐστῶ, θὰ σὲ συνοδεύσω, φίλη μου. Κατὰ τὴν προσεχῆ του ἀφίξιν, μετὰ πέντε μῆνας, ὁ σύζυγός μου θέλει διαμείνει εἰς Βρέστην, ὅθεν θέλω προφασισθῆ ὅτι ζητῶ οἰκίαν... λοιπὸν ἀπόψε τηλεγράφησε.

Ἡ Χριστίνα ἀντέταξεν ὅτι ἦτο ἀργά, ὅτι τὸ τηλεγράφημα τὴν νύκτα ἠδύνατο νὰ τὸν τρομάξῃ καὶ τούτου ἕνεκα συνεφώνησαν νὰ τηλεγραφῆσῃσι τὴν ἐπαύριον λίαν πρωί.

Ἀμέσως δὲ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωσι τὰ κιβώτια τῶν.

Ἡ σκέψις περὶ τῶν πραγμάτων, ἅτινα θὰ ἐλάμβανον μεθ' ἐκυτῶν, καὶ αἱ ἐτοιμασίαι αὐταὶ τοῦ ταξιδίου ἀπησχόλησαν ἐπὶ μικρὸν τὰς δύο γυναῖκας, αἵτινες ἔτρεχον τῆδε κακείσε, διδουσαι διαταγὰς, κενουσαι τοὺς σῦρτας, σχεδὸν μὴ ἐνθυμούμεναι πλέον...

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τέλος κατεκλίθησαν.

Ἡ Μαρία μὴ θέλουσα νὰ ἀφίση μόνην τὴν φίλην τῆς διέταξε νὰ στήσῃσι νέαν κλίνην δι' αὐτὴν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνης, ἡ δὲ κόπως δὲν ἐβράδυνε νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ Χριστίνα τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα κεκλεισμένους, ὅπως προκαλέσῃ τὸν ὕπνον, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ἐν τῇ ἐκουσίᾳ καὶ ὕπνῳ ὁμοιάζουσῃ ἀκίνησίᾳ ἐκείνης, ἥτις κατὰ πᾶσαν στιγμὴν προδίδεται ὑπὸ νευρικοῦ σκιρτήματος ἰσχυροτέρου τῆς θελήσεως.

Ἄλλ' αἴφνης ἀποτόμως ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Καὶ ἔχουσα ὀπισθεν ἐρριμμένους τοὺς βραχίονας, τὰς χεῖρας συνεσπασμένας καὶ κατασχίζούσας τὰς σινδόνας, τὸν λαϊμὸν προτεταμμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πεπλανημένους, ἤκουεν ἀόριστον καὶ μυστηριώδη κρότον, ὅστις τὴν ἔκαμε νὰ φρίττῃ.

Ἄλλ' οὐδὲν τρομερὸν συνέβαινε.

Τὸν κρότον τούτον ἀπετέλει ὁ τριγμὸς τῶν ἐν τῇ θερμάστρᾳ καταναλισκομένων ξύλων, ἡ ἐργασία τῶν μυρμηκῶν καὶ ὁ συριγμὸς τοῦ ἀνέμου ὁμοιάζων πρὸς πενθίμους οἰμωγὰς. Οὐδὲν ἦτο.

Καθησυχάσασα τότε ἔρριψε ἡσυχώτερον βλέμμα πέριξ αὐτῆς καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας παρετήρησε τὴν Μαρίαν Σεγιέρου ἡσύχως ὑπνώττουσαν ἑλαφρὰ πνοὴ μόλις διέσειε τὸ στήθος της καὶ ἐπὶ τοῦ γαληνιαίου προσώπου της ἀντανεκλάτο ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς της.

«Πόσον εἶναι εὐτυχής», ἐσκέφθη, καὶ μικρὸν μειδίαμα ἐρρυτίδωσε τὰ ἄκρα τῶν χειλέων της. Εἶτα δὲ ἀποστρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς τοὺς ἐβύθισεν ἀπροσέκτως εἰς τὰ ἡμίφως τοῦ δωματίου της ἤδη ἀκίνητος ἐκ νέου, ἐφαίνετο ὅτι συνεκέντρον ὄλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της ὅπως σκεφθῆ.

Πράγματι ἐζήτηι ἀπάντησιν εἰς τὰς μὴ ἐγκαταλιπούσας αὐτὴν σκέψεις.

Πλὴν φεῦ! ἐνώπιόν της μόνον τὸ ἀνεπανόρθωτον, τὸ φρικῶδες ἀνεπανόρθωτον, ἔβλεπεν οὐδεμίαν ὁδὸν πρὸ αὐτῆς ὑπῆρχεν,

οὐδὲν, οὐδὲν, σκόπη μόνον καὶ τὸ ἄκρον ὁδοῦ ἀποτόμως διακοπτομένης.

Ἀληθῶς οὐδὲν ἄρα γέ;

Πρὸ μικροῦ παρετήρει ἀντικείμενόν τι πρὸ αὐτῆς, μικρὰν τινα φιάλην, ἀφ' ἧς ὡς ἐκ μαγνητισμοῦ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Παρετήρει τὸ φιαλίδιον τοῦ Λαυδάνου!

Καὶ ἡ ἰδία ἐτρόμαξεν ἐννοήσασα πῶς ἔφθασαν αἱ σκέψεις της, ἐνῶ φρίκη διέτρεχε τὸ σῶμά της. Ἐκλείσε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἦνοιξεν ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησε παρατηροῦσα τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνον, ὅπερ τὸν ἐβάσκανε μικρὸν κατὰ μικρὸν.

Ἦδη ἐπεθύμει νὰ τὸ λάβῃ...

Ἡ Μαρία Σεγιέρου ἐκοιμάτο πάντοτε.

Ἡ Χριστίνα, ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ἡσύχως λαμβάνουσα μυρίας παραφυλάξεις ὅπως μὴ προξενήσῃ θόρυβον...

Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἠδύνατο νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ἐφαίνετο ἡσυχώτερον.

Ἀποῦ οὐδεμίαν ὑπεκφυγὴ ὑπῆρχε, τῆ ἔμενεν τι ἀκόμη ὁ θάνατος, τὸ τέλος τῶν δεινῶν της.

Οὐδὲν ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον· τῆ ἐφαίνετο γλυκὺς κατόπιν τῶν τρομερῶν βασάνων, ἅτινα ὑπέστη.

Τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο καὶ στιγμὴ γενναιότητος ἀπῆρτοῦντο μόνον, εἶτα δὲ οὐδὲν πλέον, οὐδὲν, εἰμὴ τέλος τῶν βασάνων;

Ἄλλ' ἰδέα τις τῆ ἐπῆλθε· τὸ τέλος τῶν βασάνων;

Δι' αὐτὴν καὶ, πλὴν διὰ τοὺς ἄλλους;... τοὺς ἄλλους, οἵτινες ἤθελον ζῆσει καὶ θὰ ἐμάνθανον τότε... Ὁ Ραούλ! τὰ τέκνα της, κατόπιν!

Δὲν δύναται τις λοιπὸν οὔτε νὰ φωνεῖται ὅταν θέλῃ;

Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα πρέπει νὰ σκεφθῆ καὶ περὶ τῶν ἐπιζώντων.

Ἐπὶ τῆ σκέψει ταύτῃ ἀληθῶς ἐφοβήθη. Πῶς! οὔτε αὐτὸς ὁ θάνατος τῆ ἔμενεν!

Ἐπρεπε νὰ ζῆσῃ, νὰ ζῆσῃ ἀναξίως πλησίον τοῦ Ραούλ, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, ἠθικῶς κεχωρισμένη ἀπ' αὐτοῦ ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως ἐκείνης, ἥτις ἤθελε τὴν ἀκολουθεῖ μέχρι τάφου!

Ἐὰν ἠδύνατό τις νὰ φωνεῖται τὴν σέψιν, ἀποῦ αὐτὴ τὸν βασανίζει! Πλὴν δὲν ἐκλίπει παρὰ μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἐὰν ἐφρονεῖτο ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὁμολογῆι τὸ αἰσχὸς της.

Ἐὰν ἔχουνεν εἰς τὰς φλέβας της τὸ ἐρυθρὸν ἐκεῖνο ὑγρὸν, ὅπερ ἔρριπτε χρυσῆν ἀντανάκλασιν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας, θὰ ἔχυνε ταυτοχρόνως δηλητηριώδη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ραούλ, ἐνῶ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποφέρῃ, ἐκεῖνος ὁ τόσον καλός, ὁ οὐδὲν ἀξίος τοιαύτης βασάνου.

Ἦθεν ὁ θάνατος ἦτο ἀδύνατος... Ἀργότερον ἴσως, ἠδύνατο νὰ παρουσιασθῆ περίστασις τις, εἰς τι ταξιδίον, εἰς τὰ λουτρά... Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄχι.

Πρὸς τὸ παρὸν πᾶς κίνδυνος ἀπεσοβήθη· εἶχεν ἰαθῆ. Ἡ Μαρία εἶχε δίκαιον, ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἵνα μὴ ὁ Ραούλ ἀμφιβάλῃ περὶ τοῦ ἔρωτός της.

Ἐπρεπε νὰ ζῆσῃ ἀκόμη, νὰ ζῆσῃ ὡς

καταδικος, ὅστις ἀναμένει τὴν ὥραν τῆς τιμωρίας του. ἦτις βραδύνει μὲν, ἀναμφιβόλως ὅμως θέλει φθάσαι ἔπρεπε νὰ ζῆσῃ μετὰ τοῦ μυστικοῦ, ὅπερ τὴν ἀπέπνιγε καὶ ὅπερ ἐφοβεῖτο μὴ ἐκστομίση ἐν τῇ αἰσχύνῃ της ἔπρεπε νὰ ψεύδῃται ὅταν ὠμίλει καὶ ὅταν δὲν ὠμίλει ἀκόμη!

Ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν της νὰ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ἀμα δὲ τῆ κινήσει ταύτῃ καὶ ἡ ἐνέργεια, ἡ συγκροτούσα τὸ ἀσθενὲς σῶμά της ἐφάνη χαλαρομένη.

Δάκρυα ἐπλημμύρισαν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς σιωπηλῶς κυλιόμενα ἐπὶ τῶν ὠχρῶν καὶ καταβεβλημένων παρεῶν της.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ γενναιότης της τὴν ἐγκατέλιπεν, ὁ πόθος τῆς ζωῆς ἤρξατο καταλαμβάνων αὐτὴν, καὶ τούτου ἕνεκα ἤρξατο μεμφομένη τὰ πάντα, τὸν ἑαυτὸν της, τὸ σφάλμα της καὶ αὐτὴν τὴν ἀρετὴν της ἀκόμη.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

Ἔσοι τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μετοικήσῃσι κατὰ τὴν 1^η Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσῃσιν ἡμῖν τὴν διεύθυνσιν τῆς νέας αὐτῶν κατοικίας, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία καὶ βραδύτης περὶ τὴν διανομὴν τοῦ φύλλου.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΘΕ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσῃσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελευτῶν.]

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 4 (4,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Β'κτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις I. Καρασσούσα (τόμοι 2)..... δρ. 4 (4,30)

«Υγιεινή», Παύλου Μαντεγάτζα, μετάφρασις «Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Παύλινος», μυθιστορία βραδευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῆδαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γουζάβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἐλπίκη» ἔθνος Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κωνσταντικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... δρ. 5 (5,30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... δρ. 5 (5,30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... δρ. 2,50 (2,70)

«Ὁ Ἰππότης Μ'ιός», μυθιστορία Ponson de Terrail..... δραχ. 2,50 (2,70)

«Ἡ διδασκαλία», μυθιστορία Εὐγενίου Σῆ..... δραχ. 3 (3,20)

«Τὸ διάμειον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales..... δραχ. 4 (4,10)